

προσπαθείτε νὰ μὴ τρώτε,
νὰ μὴ θίσετε ψαμί.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα τὸ Φάντασμα τῆς Πείνας
κί' ἐγάρη κουρλιάρικο 'στους ὁρμούς τῆς Ἀθήνας.)

Φ. — Βάλε Φράγκος ρεπαντιὰ,
βάλε Τούρκας σερτζέ,
καὶ σ' αὐτὴ τὴν κοταντιὰ
κάνε πάντα τὸν γλεντζέ.

Μὴ τὸ κέρι σου χαλᾶς,
σ' ὅ,τι πάθης νὰ γελᾶς,
ἔξω πίκρας καὶ χολαῖς
κί' εἰντε μπακαλοῦμ νὰ λές.

Γιὰ τὰ τόσα ραζιλίκια μὴ θυμώρης, κουτεντέ,
σερναδες, ἀμανίδες, ὦχ ! ἄς φέξη κί' εἰντε-ντέ,
κί' ἂν ἀκούεται τριγύρω μαύρης πείνας κοπιτός,
νάσαι πάντα νομιμόφρων, νάσαι πάντα συνετός,
πάντα μὴ τὸ χαμογέλιο, πάντα πρὸς καὶ γλυκὺς,
σάν Ρωμῆος χαριτωμένος, σάν Ρωμῆος ἐπισικῆς.

Πάντα σύνσεις, γαιδοῦρι,
πάντα σύνσεις, γομαρί,
νὰ σὶ φτύνω μίς 'στὴ μούρη,
νὰ σοῦ γόδρω τὸ τομάρι.

Ρωμηροσύνη, Ρωμηροσύνη,
σύνσεις καὶ σωφροσύνη,

καὶ νὰ τὸ χρωστᾶς γιὰ χάρι καὶ νὰ τὸ θαρρῆς πεσικίσι,
ποῦ δὲν εἶδες κί' ἔδω μέσα τοῦ Γαζῆ Πασσὰ τὸ φέσι.

Σύνσεις καὶ σωφροσύνη... ὅι' αὐτῶν καὶ μόνον νίκα,
κί' ἔλα σκίψε νὰ φιλήσης καθεμὴ τρανὴ μανίκα,
κί' ἂν σὶ ἔδω μὴ τὸ ταγάρι μίς 'στου; ὁρμούς τῆς Ἀθήνας
νὰ μοῦ 'πῆς πὺς εἰς τὸ μέλλον θὰ ζητήσωμεν εὐθύνας,
πῶς θὰ φέξη καὶ μὴ 'μέρη, ποῦ θὰ 'σοῦμε προκοπή,
καὶ 'στὰ πόδια σου μονάχα νέχρης αἵμα καὶ 'ντροπή.
Σύνσεις καὶ σωφροσύνη, καὶ 'στὰ πόδια τοῦς καὶ μένος,
ὡς νὰ 'πῆ καθίνας Φράγκος καὶ Ρωμῆος Μαχαργιᾶς :
« εἰμὶς 'στὸ χῶμ' αὐτὸ σαπίζει σάν ψωρόσκυλο θαμμένος
ἐνς κόσμος νομιμόφρων καὶ χωρατατζῆς ραγιαῖς. »

Εἶχνα τοὺς ψευτοπολέμους... δια τῶρα 'πῆσαν τέλος,
κί' ἰσοπέσης κί' ὁ Μπέλλος,
ποῦς τὸν Ἐτίμ προστάξει σὲ μὴ νύκτα καὶ μὴ 'μέρα
κί' ἐκ τοῦ Δομοκού νὰ φύγη κί' ἐκ τῆς Θεσσαλίας πέρα,
μὰ σάν εἶδες πὺς πέρασαν ἡμερῶντα πολλὰ
κί' ὁ Πασσὰς 'στὴ Θεσσαλία τόγες ἐρωγὲς γιὰ καλά,
καὶ σάν εἶδες πὺς δὲν βρῖσκει γιὰ πολέμους ἕναν ἄνδρα,
μὰς 'σκακέλωσι κί' ἐκίνοσι... κί' ἔρῃσι 'στὴν Ἀλεξάνδρα.
Π. — Εἶδες, βρε, τοῦ; Ἐπιτρόπου;.

Φ. — Χθὲς τοὺς εἶδα — σαπρι-
μία κάμαρα γιὰ τούτους ἰτομάσθη χωριστῆ, [στί. —
κί' ὄλο λούσο, Περικλίτο, κί' ὄλο μωμίλια τῆς ὄρας
γιὰ νὰ μὴ γαθῆ τόνους τῆς πλουσίας ταύτης χώρας.
Βρε κελῶς του, βρε κελῶς του, ὄλο πῖσσετη πρηναῖς...
μὰς τοὺς ἴσσεταλον οἱ φίλοι κί' οἱ σνοι κί' συγγενεῖς.
Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, καλαμάκη νὰ κτυπάμε
καὶ 'στὸν Στρίτ νὰ τοὺς πᾶμε,

κί' ὑπὸ τόνους γλυκυτάτους ταμποῦρα καὶ παραμοῦζας
ν' ἀποκόψουν κάθε κρέας τῆς ἐνδοῦς τῆς μουφλοῦζας.
Π. — Θὰ ξαναθῶ κί' ὁ σὶρ Βίονετ, ὅπως διαοῖδ' ἡ Φήμη.
Φ. — Τὰ κοράκια, Περικλίτο, μῦριστικὰν τὸ ψοφῆμι.
Π. — Κί' ἂν Ἐβρῆσαι θὰ μὰς γδύσουν, τάχα τούτο τί σημαίνει;
Φ. — Φεύγουν ντοπιε σουρρατζῆδες κί' ἀρίθαρουν ἄλλοι ζῖνοι.
Π. — Διαλύεται σὲ 'λίγο τῶν Ρωμητῶν τὸ μαγαζί.
Φ. — Καὶ διαλύσει ἂν γίνῃ, πλην ὁ Παρθένω θὰ ζῆ.
Π. — Πιθανὸν κί' αὐτὸς νὰ πῶσι...
Φ. — Τότε πᾶ Ἄθεός χωριστοί !...
Π. — Τὴν διαλύσει ἀκούω, μὰς συνέμπρ, κηδείας μέλος...
Φ. — Κί' οἱ ντελαῆδες φαναζοῦν: οὔνο, ντοῦε, τρί, καὶ τέλος.
Π. — Καὶ θὰ λές μὴ τὸν Σουτσαρά, μὴ τὸν Λόου καὶ τὸν Τίστα...
Φ. — Ὅρα μίς 'στὰ μαγαλιεῖα, πᾶνε πᾶ, Ἄθεός 'σχωριστοί.

Τὶ χαρὰ μας, τὶ χαρὰ,
Περικλίτο μασκαρᾶ,
Τὸ Ταμῆο τὸ ρημαδὶ
'κὺντακα μὴ προσοχῆ,
κί' ἔπλοιαζέ τὸ βραδὺ
κί' ἔφερτε ψιλὴ τροχῆ.

Στίχομα, τὸ τραγοῦδῶ,
καὶ σιμόνω... τί νὰ ἔδω ;
Κάποιος Γερμανὸς Βαρόνος
'μπρὸς 'στὴν πόρτα στέκει μόνος.

Κατεπάνω μου τινάζει
τὸ ξεραδὶ τοῦ θραυδῶ,
καὶ Γερμανικὰ φαναζέι :
αντονεβέτερ, ἄλτ, τίς σὺ ;

Ἐνα βῆμα πᾶω 'πίσω
καὶ 'στ' ἀληθινὰ θυμόνω,
κάνω μὴ νὰ τὸν κτυπήσω,
πάλι μὴ τὸ μετανοήνω,
καὶ τοῦ λέω τρομακίμος : ἀφλος, ἀμάν, Βαρόνε,
πὺς λυποῦμαι τοῦ δικούμου, ποῦ δὲν ἔδχουν πᾶ νὰ τρώει.
Ὅμως τῶρα, Περικλίτο, δεῖρα τὸν πιστὸ σου φίλο,
'εἴχασε νὰ μοῦ τῆς βρίζῃς 'στου Ρωμητοῦ τὸ πρῶτο φύλλο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ἀνδρὶ Καραβίτσα βιβλὸν ἐκ τῶν πρώτων,
τούστιν ὁ Ζητιάνος, ἐποῦ θὰ κἀρη κρίτον,
ἀντίθεος τῆς ρήμας τοῦ εἰλου συγγραφέος,
ποῦ μίς 'εἶτος κορυφαῖο καλεῖται κορυφαῖος.

'Ὁ Πιερρέος ὁ γνωστός, ὁ νέος Κυριακούλης,
σπρηγῶν ἀνυπολόγητος τοῦ Πυροβολικοῦ,
περὶ τῆς Κρήτης ἔγραψε, τῆς μάρτυρος τῆς δούλης,
λαμπρὴν ἡμερολόγιον Ἀξιωματικοῦ,
τραμῆριν μ' ἐδουσεσῶν, μὴ νεῖρα, μὴ φοχῆν,
κί' ὀνεθωμῆριν ἀληθῆς ἐπίκου ἐποχῆν.